

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”
Ezekiel 35:15

CONTINUTUL

Fiul risipitor în infometare (urmare)	2
Foamete și lipsă	2
Intrebări pentru studiu	3
Întoarcerea acasă a fiului risipitor Partea 2-a	5
Trezit din moarte!	6
Cine poate protesta contra?	11
Intrebări	14
Ce corp va fi înviat?	15

Textul anual pe 1946:

Romani 15:10

Fiul risipitor în înfometare

2. Cel ce păzește Legea este un fiu priceput, dar cel ce umblă cu cei desfrânați face ruși ne tatălui său, Pro. 28:7

— Continuare din Articolul I. —

34. Aceștia au fost avertizați serios pentru dorințele lor egoiste, „Ci fie care este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, că naștere păcatului; și păcatul odată făcut aduce moartea”. (Iacob 1:14, 15). Dumnezeuul acestei lumi vrea să întorcă pe toți oamenii dela Dumnezeu, Dă-tătorul de viață, cu goana după distracții sau cu altceva.

Foamete și lipsa

35. La timpul hotărât „fiul risipitor” a început să resimtă tot mai mult consecințele: După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și ei a început să ducă lipsă. Atunci s'a dus și s'a lipit de unui din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele, pe cari le mâncau porci, dar nu i le da nimeni. (Luca 15:14—16.

36. Foametea a bătut „țara îndepărtată” dar n'a bătut și țara părintelui „fiului pierdut”. Foametea a fost foarte mare și a găsit nepregătiți pe risipitori care n'au avut niciun remediu contra ei. Prietenii care în timpul risipirii sale ușuratec i-au oferit tovrășie, acum dintr'odată l au părăsit, nearătându-i nicio mulțumire s'au venindu-i în ajutor cu ceva. (Prov. 19:4, 6, 7). El a dorit o viață liberă și independentă de tatăl său și acum a trebuit să se umilească intrând în slujba locuitorului acelei țări păgâne. El nu și-a putut alege funcția ce trebuia s'o îndeplinească ci ia ales-o locuitorul. În mod vădit „Fiul pierdut era evreu, căci păcătoșii dintre evrei au determinat pe Iesus să spună parabola aceea.

37. Locuitorul acesta păgân n'a ținut seama nici de conștiința fiului pierdut, în timpul acelei foamete a trimis pe lucrătorul evreu să-i păzească porcii. Fiul pierdut a trebuit să-și amintească că pentru poporul de legământ a lui Dumnezeu porcul a fost socotit un animal necurat conform legii lui Dumnezeu dată prin Moise. Deci n'a fost permis nici să-l mănânce nici să-l înțelească (Lev. 11:7, 8; Deut. 14:8). Păzirea porcilor

a fost o ocupație necurată, însă „fiul pierdut a trebuit să-și calcă conștiința pentru a nu-și pierde slujba. Din puțina plată de porcar nu și-a putut satisface trebuințele. „Ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i-le da nimeni”. În mod regulat nu era îndreptățit să mănoace nici din hrana aceasta a porcilor care era un aliment slab, folosit de obicei în alimentația porcilor și păsărilor.

38. Foametea aceea s'a abătut asupra acestei lumi după anul 1918, în deosebi asupra părții principale vizibile a „creștinătății”. Aici nu este vorba despre o foamete de pâine și apă literală, ci de o foamete după auzirea cuvântului lui Dumnezeu”. Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci dela o mare la alta, dela miez-noapte la rășrit vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi. (Amos 8:11, 12). Iehova Dumnezeu a trimis foametea aceasta asupra „creștinătății” din pricina necredințioșiei ei. Ea susține a fi cuvântătoarea lui Dumnezeu, iar preoții religioși pretind a fi singurii și în drept a explica poporului cuvântul lui Dumnezeu. Preoții aceștia lapădă cuvântul Său, făcându-l fără efect prin înțelepciunea lumescă, tradiția oamenilor și prin învățăturile pe care le propăgă, fals numită „știință”. Lor le spune Dumnezeu: „Cum puteți voi să ziceți: „Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi”? „Cu adevărat, de geaba s'a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușare, sunt uimiți, sunt prinși: căci au nesocotit cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei? (Ieremia 8:8, 9).

39. Preoțimea în loc să ia poziție de partea rămășiței la vestirea împărăției lui Dumnezeu — după terminarea primului războiu mondial din 1918 — a luat deviza și plaurile de pupă războiului a politicianilor, marilor capitaliști și a conducătorilor religiei ca liga națiunilor, prohibiția, acțiunea catolică, fascismul, nazismul, etc. Decreece au lepădat cuvântul lui Iehova, Dumnezeu a retras favorul de-a înțelege cuvântul și mesajul Său. Dumnezeu a pus pe membrii rămășiței Sale credincioase

ca vorbitori și vestitori ai împărăției Sale, întemeiată în anul 1914, prin urmare profeții „creștinătății” politicii și comerțului nu mai au cuvânt dela Dumnezeu.

Poporul suferă o mare foamete deoarece au ascultat „cuvântul Domnului” dela astfel de oameni lumești care i-au coadus dintr-o profeție rătăcitoare într’alta, ajungându-l experiențe înșelătoare.

Cu toate că astăzi se vorbește despre mai „multă religie” poporul aproape moare de foame spirituală, suferind din cauza lipsei de hrană spirituală insuficientă.

Ștarga aceasta deplorabilă se datorește lui Satan și demonilor săi, care între anii 1914 și 1918 au fost aruncați din cer pe pământ. În marea lui mânie, Satan a provocat multe suferințe și necazuri pe pământ și mare. Apoc. 12:12.

40. Deoarece membrii clasei „fiului pierdut” au întrebuințat totul pentru câștigarea eliberării: prin lucrurile lumești, au neglijat multe ocazii în serviciul Domnului, ajungând astfel în sărăcie spirituală. Lipsurile care stăpânesc „Creștinătatea” ia ajuns și pe ei. Deocumdată ei nu se reîntorc și nici nu i-au seama la mărtoriul lui Iehova, ci se încred în profeții falși așa numitei „creștinătății”, în promisiunile acestora de după războiu, în planurile lor și în organizațiile pentru pace, bunăstare și siguranță. Planurile lor erau să asigure lumii „democrația” și primul războiu mondial să pună capăt tuturor războaielor pentru totdeauna. În felul acesta fiul pierdut s’a alăturat babilonului, la „locuitorul” țării.

41. Locuitorul acesta era un mare proprietar de porci și un exploatator al muncii, lipsit de orice conștiință și de orice noțiune a cuvântului lui Dumnezeu. Pe el îl interesat numai lumea veche nedreaptă care se departat mult dela Dumnezeu și n’are nicio parte în lumea nouă. Prin urmare „locuitorul” patron preumbrește factorii stăpânitori ai lumii. Satan și demonii săi aruncați din cer să străduiesc să formeze din aceștia un regim totalitar. Astfel a luat ființă fascismul în 1918 în Italia, la Milano, unde s’a ținut și prima ședință. După aceea a apărut național-socialismul în Germania: aceasta dictatură a avut în curând și un conducător (dictator). După anul 1923 s’au alcătuit uniunea republicii sovietice socialiste. Pașă dela Roma Totalitarul a aderat repede la fascism și nazism extingânduși legăturile diplomatice cu mai multe țări. Politicianii stăpânitori nu i-au seama la cuvântul lui Dumnezeu făcut de cunoscut prin mărtoriul lui Iehova, cedează cuvintelor rostite din Vatican prin care se periclitează adevărata democrație și adevărata libertate.

42. În timp ce în „creștinătate” domnește mare foamete după auzirea cuvântului lui Dumnezeu, clasa „Fiului pierdut” lucrează alături de clasa stăpânitoare pentru întocmirea planului lor, în parte în organizațiile lor, lucrează pentru ei și pentru lumea lor veche.

Viața lor de toate zilele depinde de lucrarea aceasta impusă. Muștrările de conștiință provocate de lucrarea lor necurată trebuie să o înlăture. Clasa aceasta nu servește pe marele dătător de viață Iehova Dumnezeu ci hrănește o clasă lumească necurată, egoistă curoșcovele, pe care le-a dat clasa „locuitorului” clasei „porcului”. În lumea aceasta nimeni nu poate ofer clasei „fiului pierdut” ceva hrană spirituală pentru satisfacerea inimii și sufletului lor. Clasa aceasta este într’o mare infometare. Există vreo cale de scăpare pentru clasa aceasta, există vreun mijloc pentru eliberarea ei? Continuarea acestui articol va da răspunsul corespunzător, care împlinește parabola.

(W. T. 1. XI. 1943).

„Voi sunteți mărtorii mei zice Iehova că Eu sunt Dumnezeu!” Isaia 43:12.

Întrebări pentru studiu

1. a) Ce este o parabolă? și de ce a inspirat Iehova pe profeții săi pentru istorisirea multor parabole? b) cine a fost inspirat a vorbi în parabole ce arată parabolele acestea?

2. De ce cărturarii și fariseii n’au vorbit în pilda poporului și de ce a vorbit Isus?

3. Ce scop a avut Isus conform cuvintelor Sale adresate învățăcelilor săi, în timp ce a vorbit poporului în parabolă?

4. Cum s’a îndeplinit în parabolă cu ajutorul vorbirilor, că dela cel ce n’are se va lua și ce are?

5. Cum s’a dat la cei ce au avut? și ce a fost pe mai departe în ce privește parabolele?

6. Ce este ca atare parabola despre fiul pierdut? când se va împlini și ce adevăruri generale sprijină sau semnifică aceasta?

7. Sub ce împrejurări s’a spus parabola aceasta?

8. De ce a spus Isus mai întâi parabola despre oia pierdută și despre drahmă? și numai după aceea a spus despre fiul pierdut?

9. a) Cum se poate asemăna evenimentele petrecute din anul 1914 cu predicarea masagiului din timpul lui Isus în cea ce privește lucrarea de pregătire? b) Ce a dus parabola la lucrurile ce o împlinesc? și de ce este actuală explicarea ei?

10. Cine a spus parabola? și cine o explică acum?

11. Pe cine semnifică „un om” în parabolă? și cum se compară cu descoperirea făcută de Isus învățăcelilor săi despre El?

12. Pe cine mai trebuie să adune păstorul cel bun afară de turmă mică? și cum a făcut de cunoscut relația lor față de părintele ceresc?

13. Prin urmare ce clasă semnifică cei „doi fii” și pe cine semnifică „fiul mai bătrân”?
14. În ce măsură închipuie aceștia pe clasa mai „bătrână” și la ce îi avertizează apostolul?
15. a) Îndeosebi pe cine semnifică „fiul mai tânăr”?
b) Cum și când se formează această clasă?
16. Ce ocaziuni a neglijat clasa „fiului mai mic” înainte de 1931 și de ce?
17. Ce a cerut fiul mai mic? La ce au avut drept? și de ce a cerut?
18. După ce obiceiuri a dat părintele partea legitimă fiului mai mic?
19. Ce adevăruri a descoperit Domnul în decursul celor 40 ani când s'a pregătit calea Domnului în ceea ce privește perspectivele „fiului mai mic”? și pe ce s'a bazat vestirea că: „milioane de oameni cari trăiesc azi nu vor muri niciodată”?
20. Cu ce simț pământesc era clasa din anii 1919 și cum s'au purtat față de serviciul lui Dumnezeu?
21. Cum s'a cugetat înainte de 1934 despre consacrarea față de Dumnezeu? și pentru cine le-au ținut potrivite în zilele noastre?
22. Prin urmare clasa „fiului mai mic” de ce n'a privit după consacrare pe calea urmată de el? și cum și-a cerut partea sa pământească?
23. Prin ce îngrijiri milostive a împărțit Dumnezeu „averea” sau „susținerea vieții” și a dat clasei „fiului mai mic” partea sa?
24. Ce a dat atunci Jehova Dumnezeu clasei celor doi „fii”? și cum a lipsit aprecierea care era la credincioșii din vechime?
25. Ce fel de fiu s'a dovedit a fi înainte de plecarea sa de acasă? și când și de ce a plecat?
26. Ce a putut fi în timpul lui Isus „țara depărtată”, unde a plecat „fiul mai mic”? și cum și-a risipit averea acolo?
27. a) Unde a fost țara risipitorului? b) ce este „țara depărtată” unde merge clasa „Fiului mai mic”? și cum arată puterea vameșilor evrei că într'adevăr nu este nevoie a călătorii mult ca să ajungă omul acolo?
28. La cine se referă expresia de „păcătos” și în realitate cum s'au dus în „țara depărtată”?
29. Întru cât se poate spune, că clasa „Fiului mai mic” trăiește în „țara depărtată”? și în societatea „desfrânatelor”?
30. De ce nu este nevoie de legătură nemijlocită cu partea oficială a organizației lui Satan pentru a săvârși desfrânare spirituală?
31. Pentru ce este hotărît pământul cu binecuvântările sale naturale și cu ce a făcut risipire „Fiul pierdut”?
32. Față de care lucrare de vestire s'a dovedit risipitor?
33. Prin aceasta ce ocaziuni au neglijat din umersul spiritual și din activitate?
34. Pentru ce ne-a avertizat apostolul Iacob față de dorințele egoista? și ce scop are Diavolul prin acestea?
35. Ce consecințe sau pulut observa tot mai mult la fiul pierdut?
36. Ce a însemnat pentru el foamea și ce lucrare a trebuit să îndeplinească el?
37. Cu ce considerări au fost față de conștiința fiului pierdut și ce a dorit el să mănânce?
38. Ce a semnat foamea aceea? cine a trimis-o și de ce?
39. În ce fel a „trimis Dumnezeu foamea”? și în ce experiență se împărtășește prin aceasta poporul?
40. De ce, și în ce chip s'a alăturat clasa fiului mai mic la „locuitorul” țării?
41. Pe cine semnifică „locuitorul” și cum i s'a mărit averea?
42. Ce a făcut clasa „Fiului pierdut” sub presiunea înfometării și de ce a fost clasa aceasta în lipsuri mari?

(W. T. 1-XI-1943)

Inloarcerea acasă a fiului risipitor

— Partea II-a —

„Când era încă departe, tatăl său L-a văzut, și i s-a făcut milă de el, o alergat de o căzut pe grumazul lui, și L-a sărutat mult” Luca 15:20.

IEHOVA are milă de cei ce se întorc la El. Acela care umblă pe o cale aleasă de el însuși, însă după aceea îi pare rău și se întoarce de pe calea lui neînțeleaptă căutând fața lui Dumnezeu, zice în așa fel: „Bunătațile Domnului nu sau sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșia Ta este atât de mare! (Plângerile lui Ieremia 3:22, 23) Iehova milă mare a arătat față de omenire când a instaurat în 1914 împărăția Sa în cer. El pe Fiul Său, Regele, L-a așezat pe tron și L-a dat putere ca să arunce pe Satan și demonii lui din cer, fiindcă timpul lor a trecut. Iehova putea continua lupta până la înfinit fără de întrerupere, rezolvând chestiunea pedepșirii pe Satan împreună cu hoardele lui, demonești cât și partea văzută a organizațiunii lui pământești. Dacă Dumnezeu ar fi făcut aceasta „nimeni n-ar fi scăpat cu viață”.

2. Marele „Părinte al îndurării” însă a scurtat ne-cazul care a căzut asupra organizațiunii lui Satan, cu venirea Regelui Său la templu. În războiul de nimicire împotriva acestei organizațiuni deja condamnat la moarte El a ținut pauză, asigurând un timp intermediar, când oamenii se poată fi avertizați și să fie ocazie a le vesti guvernarea teocratică a Lui Iehova conduse de Cristos Isus, care este singura speranță. Și după ce a răsunat avertizarea potrivită, să continue cu acțiunea, executând definitiv judecățile Sale asupra organizațiunii lui Satan atât văzută, cât și nevăzută. (Matei 24:21, 22). În acest fel din îndurare vor scăpa „unii” din nimicirea generală a Armagedonului. „Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur. (Rom. 9:15; 2 Moise 33:19). Lui Iehova l-a plăcut ca să dea împărăția cerului rămășiței „turmei mici” în acest mod arătând milă față de ea. Cine ar putea avea drept din rămășița său către alții ca să protesteze sau să critice contra procedurii sau voiei lui Dumnezeu, dacă El l-și găsește plăcere ca față de „fiul pierdut” să arate îndurare?

3. Cristos Isus, fără de a ține seamă de critica conducătorilor religioși, făcarnici al poporului lui Israel, a primit la Sine pe acei vameși și păcătoși cari sau întors. I s-a făcut milă de ei. Fiul pierdut, care a păzit porcii necurați, intrata l-a fost băntuit și umilit de foame încât a dorit să se sature din hrana porcilor. El

a putut avea parte din milă, dacă s'a căit de căile lui dorind să servească pe părintele lui părăsit. Până când membrii clasei „fiului pierdut” se codesc a asculta și a da atențiune vestei împărăției, ce martorii lui Iehova în acest timp intermediar vestesc, vor simți această foamete întotdeauna. „Locuitorul țării aceleia” pe care clasa „fiului pierdut” l-a servit trebuie să înțeleasă pe acele elemente domnițoare care apasă conștiința și dorința după libertate a popoarelor, stăpânindu-le cu forța și ca în cazul tipic al „fiului pierdut” îi trimiț să păzească „porcii”. Porcii sunt niște animale de așa natură, pe care Isus le-a văzut de bine să fie stăpânite de legiunea demonilor pe care i-a șos afară din oameni alergându-i în mare. (Matei 8:30-33; Marc 5:11-14). După legea dată de Dumnezeu lui Moise, porcul este necurat și evreilor le-a fost interzis a jertfi sau a mânca carne de porc. Pentru evrei a fost o ocupație necurată, ce a semnat servirea intereselor egoiste ale păgânilor care nu țin seama pe Iehova Dumnezeu.

4. Isus referindu-se la oamenii lacomi și necurați din lume asemănător porcilor, care nu apreciază frumusețile adevărului, a zis oșenicilor Săi: „Să nu dați cânilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și să se întorcă să vă rupă”. (Matei 7:6). Acești „porci” nici de cum nu sunt aceea, pe cari naștii i-a îngămădit în lagăre de concentrări maltratându-i atât de tirănește, numindu-i „porc” în mod hulitor. „Porcii” adevărați sunt oamenii degenerați, care stau sub stăpânirea demonilor necurați și neavând nici un interes mai înalt în viața lor decât a mânca, a bea, a dormi, a se înmulți și a căuta în necurațenia lumii. Chiar dacă facem încercare de „ai spăla”, din nou se întorc și se tăvălesc în noroi. „Dar aceștia ca niște cobitoace fără minte, din fire scrise să fie priose și nimicite, batjocurind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor. Cu ei s'a întâmplat ce zice zicala adevărată: Cănele s'a întors la ce vărsase, și scroafa spălată s'a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă”. (2 Petru 2:12, 22).

5. Clasa „fiului pierdut” din anul 1918 în privința lucrului și alimentației a atârnat de „acel locuitor totalitar al acelei țări”. Încât privește ocupațiunea lor nu fac nimic mai bun, decât ce a făcut fiul infamețat din parabolă. „Porcii” încurând vor fi nimiciti în Armagedon, fiindcă calcă în picioare adevăratele spirituale aducătoare de mântuire, care sunt făcute de cunoscut prin Martorii lui Iehova tuturor oamenilor. Din cauza

că distracțiile lumii nu s-au dovedit mulțumitoare și timpurile bune dorite, ce au fost vestite și promise nu s-au împlinit deci foamea chinătoare a „fiului pierdut” este îndejuns de mare, ca să-l alunge la „măncarea porcilor”. Acest nutremânt unilatera! duce la boli și la moarte. Nici un om din lume nu-i poate aduce ceva nutremânt dător de viață, deoarece „creștinătatea” întreagă suferă o foamete puternică, înlocuind cum a domnit foamete în cei șapte ani pe timpuri în Egipt. (1. Moise 41:54-57).

6. Starea clasei „fiului pierdut” în acest punct este asemănătoare cu starea lui Lazăr „sărac” în spirit, din parabola cu Lazăr și bogatul. „La ușa lui, zăcea un sărac numit Lazăr, plin de bube și dorea mult să se sature cu fărâmaturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele”. (Luca 16:19-21). Scutur starea nenorocită a acestei clase dezvoltul este răspunzător, căci îi exploatează fiindcă ei doresc a se bucura în mod egoist de tot ce a dat Dumnezeu pe acest pământ, însă nu vreau să primiească și obligațiunile față de răspunderea ce este în legătură cu ele. Cu aruncarea Dezvolului din cer a fost împlinit ce este scris în Apoc. 12:12: „Vai de voi pământ și mare! căci Deavolul s'a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știți că are puțină vreme.” El pe „fiul pierdut” vrea să-l țină și pe mai departe ca paznic de porci” și vrea să-l nutrească și pe mai departe cu lături. Deavolul se silește, să-l lucreze asemănător „porcilor” ca să se revolte contra lui Dumnezeu și să-l blasteme ca și când Fi ar fi răspunzător pentru starea nenorocită a omenirii. Prin astfel de inprejurări niulți dintre cei religioși au ajuns în stare de desnădăjduire, într-o direcție extremă, în necredință blestamând pe Dumnezeu, educându-i învinovățire pentru suferințele omenirii. Alții primesc teoria proștilor, cum că Dumnezeu pedepsește pe oameni pentru că neglijează religia strigă „mai multă religie” presupunând că aceea ar fi mai de lipsă. Prin aceasta ei aruncă împărăția lui Dumnezeu și neașă pe Iehova prin faptul, că se bazează pe construirea religioasă a „lumii noi întemeiată pe zisa moralitate și dreptate”. (Iov 22:1-28; 11:1-6; 13-20). Deavolul întocmai aceasta vrea să o înlățească, ca să-și dovedească presupunerea sa lăudăroasă, cum că este în stare să aducă pe toți oamenii să blesteme pe Dumnezeu și toți oamenii să moară în Armagedon, pentru că nimenea nu va fi vrednic a trece în lumea nouă creată de Dumnezeu. (Iov. 1:8-12; 2:1-7). Va reuși Satan să câștige pe clasa „fiului pierdut” ca să blasteme pe Dumnezeu?

7. Parabola sună mai departe: Și-a venit în fire, și a zis: Câți argași ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scuta mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să

ma chem fiul tău; fătă ca pe unul din argașii tăi.” (Luca 15:17-19) După ce fiul pierdut un timp destul de mult a păzit porcii, a avut ocazie să se coavinească că în lumea aceasta înzadar caută ceva adevărat bun și plăcut, în îndepărtarea de casa părintească, de aceea s'a răzgândit. Și-a adus aminte de faptul că pe baza nașterii lui el este fiul tatălui său. El a luat în cunoștință cum că țara tatălui său nu a fost lovită de foamete. În casa părintelui său este belșug, că și argașii (servitorii) capătă mai multă hrană decât pot manca. Și el — intrând la un „celăștean păgân” a lumii, indiferent de remușcările lui de conștiință — trebuie să păzească porcii ucurăși, neprimind nici măcar mănucarea necesară și se apropie de a muri de foame. Întrădevăr ar fi mai bine a părăsi ocupațiunea aceasta josnică în așa lume, care nu ține nici o speranță pentru viața viitoare. Ar fi cu mult mai bine a se reîntoarce și a intra ca servitor în casa tatălui, primind hrană dătoare de viață și un serviciu vrednic de cinste, ce-l poate îndeplini cu bună conștiință.

8. Ce îl pornește pe „fiul pierdut” antitipic, la o astfel de răzgândire? Nu experiențele amare, cum „că experiențele ar fi spre cea mai bună învățătură” pentru că în neștiință s'a inclinat lucrurilor lumiești. Nu ci vestea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, ce îi vestește matorii lui Iehova „în aceste zile scurte a necazului”. Această veste vorbește despre nutremântul spiritual bogat în casa lui Iehova, dătorul de viață. Ar fi, că ceice i-l servesc cât sunt de fericiți și, cât de bine sunt tratați cu speranță glorioasă în lumea nouă fără sfârșit, cu viață, pace și bună stare. Lumea aceasta condamnată spre nimicire, care este stăpânită și apăsată de „celășteanul țării”, încurând va fi nimicită în Armagedon; însă lumea nouă, împărăția cerească a Tatălui de sub conducerea Fiului Său iubit va fi binecuvântată pe vecie. Afară de „turma mică” care va moșteni împărăția cu Cristos Isus, acum Dumnezeu va aduna și pe „celelalte ci”, pe „oamenii de bine”. Întrucât aceștia caută acum scut la Pastorul bun, în ziua răzbunării lui Iehova în Armagedon vor fi ocrotiți și vor fi trecuți de vii prin marea strămtorare, ca să se bucure pe vecie de fructele lumii noi. Acum cu interese înalte privesc soția, pe care din nepăsare, și încărcat de gânduri lumești atât timp au neglijat-o. Vestea bucuriei îi deschide ochii, ca să poată recunoaște și deosebi pe ceice trăiesc pentru lumea veche, de ceice servesc pe Iehova Dumnezeu în întregesele lumii noi ale Sale.

Trezit din moarte!

9. Clasa „fiului pierdut” acum a hotărât că se va ridica din starea morți a serviciului lui Satan și al reprezentanței oficiale ale lui și se va întoarce la Dătorul de viață, că El ordonă omului să caute dreapta-

tea și smerenia, ca în lumea nouă prin Fiul Său Cristos Isus să poată primi viață. Intrucât fiul pierdut semnifică o clasă, hotărârea la scuierea și întoarcerea lui la Tatăl, această hotărâre va include un anumit timp, deoarece această clasă se compune din mai multe persoane singurale. Aceștia recunosc, că au trăit o viață păcătoasă, când au fost dedați pentru distracțiile lumii vechi. Despre aceștia stă scris: „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă”. (1 Tim. 5:6). Aceștia „au fost morți în păcate” și „au umblat pe „calea lată”. Ei recunosc că nu sunt vrednici ca să fie primiți: ca fii ai lui Dumnezeu, în deosebi ca „moștenitorii lui Dumnezeu și comștenitori lui Cristos”. Ei nu se sîresc pentru oarecare stare cerească, ci cu inimă sinceră doresc a se împărtași în serviciul lui Dumnezeu, a conlucra în interesul Părintelui ceresc, ca să se împărtașească din harul, și recunoașterea Sa și din belșugul casei sale binecuvântată. Ei s'au tzezit la faptul, că cu viața lor nepotrivită ca fii ai Tatălui au adus batjocură asupra numelui lui Dumnezeu, îngăduind și ajutând organizații a inamică de și putea li în stare a primi de mult adevărul și a servi pe Dumnezeu. Acum pot primi oarecare poziție de serviciu în legătură cu casa sau templul Său, ca să poată servi pentru justificarea N numelui Său. În loc să ceară o parte din „avere” ca moștenire pentru un fiu, și cer numai privilegiul serviciului Său. (Efes. 2:2; Matei 7:13).

10. Prin aceasta este declarată o căință și o jale potrivit lui Dumnezeu, ce nu este de neapreciat. Aceasta nu este o căință din egoism și nici o durere pentru pierderi personale, precum au simțit Esau, Haiman sau Iuda care au dorit a ocoli urmările faptelor lor nelegiuite. În această este manifestată așa o tristețe, care duce la adevărata pocăință sau la întoarcerea dela căile urmate până atunci, — deci tristeță după voia lui Dumnezeu. Deci deaceea este plăcută lui Dumnezeu, „în adevăr, când tristețea după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii (cum a fost alui Iuda) aduce moartea” (2 Corinteni 7:9, 10). Asupra oamenilor lumesti pentru laptele lor precugetate va veni o tristete care va fi nimicirea lor prin Execuătorul lui Dumnezeu. De ce? Pentru că este cu nepuință pocăința din nou la acei care au fost luminați, au fost avertizați și învățați și totuși din propria voință vor cădea sau vor dovedi neglijență și se vor face dușmani încăpățânați lui Dumnezeu și organizațiunei Sale. (Evrei 6:4-6; 12:16, 17).

11. Esau s'a grăbit la tatăl său, ca dela fratele său Iacob se jefuiească dreptul de întâiul născut. Cu totul din alte motive de îndemnuri se grăbește la tatăl său fiul pierdut. „Când era încă departe tatăl său l-a

văzută, și i s'a făcut milă de el, a alergat și a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”. (Luca 15:20). Fiul s'aracit și gata pentru întoarcere s'a sculat din mocirlă de lângă porci, adică din lucrurile nefolositoare și nepotrivite. A plecat spre casa. Drumul a fost lung, greu și obositor pentru acest tânăr murdărit, slab îmbrăcat și de jumătate mort de foame, care nu a avut niciun ban în buzunar pentru călătorie. Înă hotărârea, căința sinceră și perspectiva (vederea) plăcută ce o avea înaintea lui, l-a înărit pentru a putea merge mai departe, până va sosi și va putea zări casa părintească. Și ridicând ochii iată — tată! său îi vine grăbind înaintea! Da, tatăl său a privit în jur, și deci din departe la recunoscut, a avut milă de el din inima sa părintească a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat și l-a sărutat mult pe copilul său în hainele lui zdrențuite de drum! O ce revedere, lăcră ca să ceară dela fiu mai întâiu o spovedanie umilitoare! Întoarcerea lui acasă explică totul.

12. Acum deci să ne întoarcem la prezent. Clasa „fiului pierdut” acum să ridice din praf, adică din serviciul necurat, josnic lumesc, și cu vo adevărată căință se întoarcă spre Dătătorul de viață. Este hotărât, „că mai mult nu va trăi după dorioțe omenești, ci că timpul cât va mai fi va trăi conform voinței lui Dumnezeu. Ajunge în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poște în beții, în ospete, în cheiuri și în slujiri idolești neîngăduite. Deaceea să mira ei că nu alergați împreună cu ei la același polop de destrău, și vă batjocuresc”. (1 Petru 4:2-4).

13. Clasa „fiului pierdut” înțelege, că nu mai are timp pentru procedură dinainte. Ascultă și urmează avertismentul care sună la creștinii nepăsători și inactivi: „Destreaptă-te tu care dormi, scoală-te din moști, și Cristos te va lumina. Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Dnmului. Nu vă îmbătați de vin, această este destrăbălare. Dimpotrivă fiți plini de Duh”. (Efezeni 5:14-18). Cu referire la „timpul sfârșitului” când Patronul Cel Mare va domni într-un timp de strămtoare de pe mai pomenit, a fost de mult prescrip: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață vecinică”. (Daniel 12:1, 2). La răsunetul vestirei, că în ce mod vor putea primi viață vecinică pe pământ ca fii ai lui Dumnezeu în împărăția Sa, ei se vor ridica din praful lucrurilor lumesti nefolositoare și necutritoare îndreptând pașii lor spre calea vieții. Cu căință se întorc la Dătătorul de viață a cărui nume mărtorii Săi îl vestesc pe tot pământul și a cărui „munte” sau împărăție este ridicată asupra întregului univers.

14. Apropierea clasei „fiului pierdut” care se compune din toți oamenii de bine, dintre toate națiunile, este împlinirea profeției dema de crezut: „În vremile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor; și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămadă la el și vor zice: Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacob, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului”. (Mica 4:1-2). Vor găsi pe Tatăl, cum veghează așteptând, ca să le dea primire marinimoasă.

15. Tatăl deci „din departe” i-a văzut. De mult a prescris profețiile referitor la întoarcerea lor. În timpul, când se împlinesc profețiile — înțelegând și parabola lui Isus, despre „Fiul pierdut” — Iehova, Părintele privește în jur și îi încurajază pentru venire, făcând pregătiri pentru aceasta. Vestea ce s'a ivit în 1918: „Milioane cari trăiesc acum nu vor muri niciodată” după puțină pauză din nou a răsunat prin multe mii de cuvântări și în 1920 a fost tipărit în formă de broșură în multe milioane de exemplare. În afară de aceasta Iehova în timpul Său hotărât, când clasa „fiului pierdut” a început a se apropia cu grămadă, a descoperit și a vestit și alte adevăruri. Primadată în 1923 a apărut în „Turnul de veghere” explicația parabolei despre „oi și capre” întemeiată pe fapte, care parabolă are împlinire la sfârșitul lumii. În aceasta a fost arătată primadată, că „oile” acum despărțite de „capre” simbolizează clasa pământească a oamenilor de bine, care fac bine cu rămășița fraților lui Cristos, în contrast cu „caprele”, cari în mod încăpățânat se opun vestitorilor împărăției lui Dumnezeu. Aceste „oi” stau pe dreapta Împăratului și vor fi conduse în împărăție primind viață vecinică cu toate binecuvântările legate de ea.

16. Părintele în 1931 prin „Turnul de veghere” a descoperit înțelesul profeției lui Ezechiel din Capitolul 9. Aceasta a arătat clar, că în mijlocul „creștinătății” se săvârșesc uriciuni, și că acei oameni cari suspina și gem din pricina acestor uriciuni religioase alcătuiesc o clasă pământească, care apreciază adevărul și justificarea numelui lui Iehova și sunt contra religiei. Aceștia prin clasă servului lui Dumnezeu, vor primi ua semn pe frunte, și anume prin recunoașterea și mărturisirea adevărului. Executătorul lui Dumnezeu îi va cruța, în bătălia Armagedonului, supraviețuind și trecând lumea nouă a dreptății. În anul următor în 1932 Tatăl căreșe a descoperit că pe cine semnifică Ionadab, acel bărbat, care s'a alăturat lui Iehu Împăratului, urcând în carul de luptă și privind cum a nimicit el pe toți religioșii. Turnul de veghere a arătat, că Ionadab a semnificat o clasă pământească care stă

pe partea Regelui lui Dumnezeu și împărăției Sale. S'a urcat în „carul” organizației Sale, luând parte din serviciu, și în Armagedon va putea privi cum vor fi nimiciți toți religioștii. Descoperirea aceasta din urmă ne-a arătat clar, cum că pentru aceasta clasă a oamenilor de bine sau „Ionadabi” a fost deschisă ușa, ca în deplină armonie cu martorii uși a-i rămășiței, sub conducerea Mai Marelui Iehu, Cristos Isus, să intre în serviciul lui Dumnezeu. Aceste adevăruri descoperite au fost tratate și în altele articole în Turnul de veghere.

17. Oamenii de bine în mod deschis au stăt pe partea împărăției luând legătură cu rămășița credincioasă a lui Iehova în serviciu, aceștia în număr îndeosebi din 1931 au sporit foarte mult. Iam recunoscut ca pe „alte oi”, și după declarația Păstorului bun aceștia trebuie să fie adunați în marea turmă cu toți aceea, care prin moartea Păstorului cel bun vor primi viață. Împreună cu clasa împărăției vor constitui „o turmă” (Ioan 10:11, 15, 16).

Dumnezeu, prin profeția lui Isaia îi aseamănă cu porumbeii cari zboară ca niște nori spre porumbarul lor, cari caută cu grabă adăpost înainte de a isbucni vijorul Armagedonului: „Cine sunt aceia cari zboară ca niște nori, ca niște porumbei spre porumbarul lor?” (Isaia 60:8). De și porumbeii nu reprezintă mare valoare de comerț, totuși îi privesc cu multă iubire și gentilitate. Toate aceste descoperiri profetice izvoresc din belșugul harului Părintelui, cari au fost descoperite prin anii aceea, când a văzut apropiindu-se pe clasa „fiului pierdut”.

18 Tatăl acum se grăbește a arăta milă și iubire față de clasa „fiului pierdut”. în anul 1918 a trimis pe Regele Său Cristos Isus în templu. Prin El a scurțat zilele necazului, ca să judece națiunile și să-i desparte ca „oile de capre”, înainte de a începe ultima fază a necazului sau actul de terminare în Armagedon. În acest scop a trimis și pe rămășița martorilor Săi. Nu va aștepta până când oamenii vor veni în „casa” sa, ca să ia cunoștință despre solia dăătoare de viață a împărăției, ci a ordonat martorilor Săi și purtătorilor adevărului, să meargă din casă în casă din localitate în localitate la popor, ca să găsească pe toți „alte oi” și să le arate calea spre Părintele. „Caprele” pe vestitorii din casă în casă îi declară ca pe niște oameei cari urăsc pe toți oamenii. Acești martori iusă prin lucrarea lor răbdătoare și edificatoare au arătat „oilor” harul, bunătatea și dragostea de primire a Tatălui. Aceasta lucrare din casă în casă încă este în continuare crescândă. Aceasta lucrare din 1933 este mai cu efect, intrucât este introdusă vizita ulterioară, adică repelând vizita acelor care manifestă însușirile „oilor” și putem introduce studii biblice la ei.

19. Deci acum să ne întoarcem din nou la parabola:

„Fiul i-a zis: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chemi „fiul tău” (Famă ca pe unul din argații (zilerii) tăi)” (Luca 15:21). Cuvintele acestea din urmă a fiului se află în manuscrisele cele două mai vechi, grecești, în cea a Vaticanului din 1209, și în a Sinaii, dar lipsesc din celelalte grecești. Exprimarea fiului cel mic că „nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul tău”, însoțită de dorința lui, ca să fie primit de tatăl său numai ca un ziler. Declară că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a tatălui său care era reprezentantul lui Dumnezeu, și acum intervenția tatălui său dorește a intra în relații de legământ cu Dumnezeu. Ip. armonie cu legământul între Dumnezeu și Israel mărturisește spiritul consacării față de Dumnezeu.

20. Cu privire la clasa „fiului pierdut” mărturisirea căitoare în icoană arată, că își recunoaște păcatul, prin meritele jertfei lui Cristos, cere iertare și se consacrează pe sine cu totul lui Iehova, Tatăl. Îndeosebi din 1934 a fost arătat clar, că este cu totul la loc și motivat ca în așa mod să fie consacrat și această consacrare să fie simbolizată și în botezul cu apă. (Turnul de veghere 1934 Sept.) Actul de consacrare față de Părintele ceresc este simbolizat și în dorința popoului infometat din Egipt, atunci când Iosif martorul credincios a lui Iehova sub Faraon a fost primul în guvernare. Precum stă scris în 1 Moise 47: 18-20: „După ce a trecut anul acela, au venit la Iosif, și Iosif le-a dat pâine în schimbul cailor, în schimbul turmelor de oi și de boi, și în schimbul măgarilor. Le-a dat astfel pâine în anul acela în schimbul tuturor turmelor lor. După ce a trecut anul acela, au venit la Iosif în anul următor, și iau zis: Nu putem ascunde domeniului nostru faptul că argintul s-a sfârșit și turmele de vite au trecut în stăpânirea domnului nostru; nu mai rămân înaintea domnului nostru de cât trupurile și pământurile noastre. Pentru ce să murim sub ochii tăi, noi și pământurile noastre? Cumpără-ne împreună cu pământurile noastre în schimbul pâinii, și vom fi a-i domnului nostru, noi și pământurile noastre. Dă-ne sămânță și sămănăm, ca să trăim și să nu murim și să nu ne rămână pământurile pustii. Iosif a cumpărat pentru Faraon toate pământurile Egiptului; căci egiptenii și-au vândut fiecare ogorul, pentru că îi silca foametea. Și țara a ajuns în stăpânirea lui Faraon”.

21. Consacrarea clasei „fiului pierdut” nu este un contract pentru împărțire din moștenirea cerească a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, ci o convenție, că pe vecie va face voia lui Dumnezeu și lasă ca Părintele să decidă că unea vrea să-l întrebuințeze pe cel consacrat în serviciu.

22. Fiul pierdut nu a cerut ca să fie reprimat ca fiu și în astfel de calitate să fie așezat în serviciu, ci el a cerut o rază de serviciu numai cum are un ziler.

„Dar tatăl a zis robilor săi: Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți un inel la deget, și încălțați-l la picioare, Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit. Și au început să se veselească. (Luca 15:22-24). Tatăl său nu a vrut ca să retragă delu el dreptul de fiu și să-l întrebuințeze numai ca pe un ziler. Deci tatăl său a ordonat să aducă haina cea mai frumoasă (după Zürcher: „cea mai de frunte”), „repede haina cea mai bună” (Schlachter) sau „mantia cea mai bună” (Schmoller). Serxii angajați, ca să poată lucra mai sărguincioși nu poartă mantauă lungă, astfel de haină a fost întrebuințată numai cu ocaziunea sărbătorilor. Tatăl său a ordonat să aducă și inel prin care a fost arătat, că fiul pierdut are demnitate asupra servilor. Serxii au umblat desculți, dar tatăl le-a ordonat ca să tragă pantofi pe picioarele fiului său, ca să fie arătat, că el în casa părintelui său este liber și că el împlinește serviciul în mod voluntar, ca un membru al familiei. La angajarea unui serv nu era nevoie pentru o serbare atât de pompoasă; însă tatăl său a dispus ca să fie tăiat juncul cel mai gras care a fost îngrășat cu grâu, și să pregătească serbare, și să se veselească ca o reștit pe așa numitul „fiul meu”. Deci tatăl său a pregătit o masă de sărbătoare pentru fiul și servii lui prin care învederat recunoaște, că fiul său s-a reântors.

23. Arătarea atât de învederat a fiului reântors ne indică ceva ce nu de mult s-a înfășurat. Chiar și după anul 1918 ani de-a rândul nu erau în clar cu aceea că din cire va consta turma cea mare descrisă în Apocalips 7:9-17 și mult timp ne-am sfătuit asupra acestui lucru. Mult timp am crezut, că aceasta este o clasă consacrată lui Dumnezeu și născută de spiritul Său, care însă din înică și din lipsă de zelul ce este cerut nu face progres și din această cauză nu va primi loc în împărăție cu Cristos Prin urmare membrii acestei clase în marea strămătoră vor li siliți să fie credincioși ca să fie scăpați și să primească un post, o existență inferioară „turci mici” în împărăția cerului. În timpul hotărâii, adică în anul 1935 luna Mai, Președintele Societății Turnului de veghere al martorilor lui Iehova la Congresul ținut în Washington D. C. (U. S. A.) pe baza evenimentelor și al Sfintelor Scripturi a declarat că această „turmă mare” din 1918 încoace este alcătuită dintr-o clasă pământească, din oameni care se asociază cu Domnul, ca „celelalte oi” a-i Domnului; sau Ionadabi. Cu ocazia acestei adunări de mare însemnătate participanții au fost ceruți că acei cari aparțin la „alte oi” recunoscându-se personal ca membrii din „turma cea mare”, să se ridice în picioare. La această „cea

mai mare parte a adunării s'a ridicat! Mare a fost bucuria la aceasta descoperire. Tot în așa fel s'a deplărat și în alte adunări acei oameni care au fost gata de a ocupa loc în „turma mare”.

24. Iehova astfel a făcut de cunoscut prin organizațunea Sa, că clasa „fiului pierdut” s'a reintors la El și a fost recunoscută, consacrară lui și prin Cristos Isus, membrii acestei clase au fost primiți ca fii viitori ai Săi. Aceasta a fost o întâmplare de sărbătoare și un timp de muștrare, clasei „fiului pierdut” pentru purtarea din trecut, pentru întoarcerea prea târziu sau pentru că bucuriile primite dela Dumnezeu le-a risipit în plăcerile lumești. Cât de potrivit arată haina curată, lungă de care este demn fiul lui Dumnezeu, și care îl caracterizează pe el ca atare! Să ținem în evidență și aceea, că această clasă posedă și privilegiul rugăciunii lui Dumnezeu pronunțând astfel: „Tatăl nostru care ești în cer!” Inelul îi caracterizează înaintea lui Dumnezeu pe ei ca bogați, cari posedă oarecare onoare, că ei pot servi pe Iehova în templul Său voluntari ca fiii Săi pentru cinstea și mărirea numelui Său. (Iacob 2:2; 1 Moise 41:42). Pantofii au acoperit picioarele murdare de noroiul de odinioară și le-a dat o prezentă plăcută ca la acei cari pribăgesc pe cărarea dreaptă a fiilor lui Dumnezeu. Aceste picioare acum sunt încălțate „cu râvnă Evangheliei păcii” pentru a duce vestea bună, pentru că Dumnezeuul păcii va zdrobi pe Satan încurând sub picioarele lui Cristos educând astfel oamenii de bine pace vecinică. (Efe-seni 6:15; Romași 16:20). Aceștia sunt „liberii” lui Dumnezeu și mai mult nu sunt apăsații de „cetățeanul” lumii ca „porcari”, „păzitori de porci”. Descum înainte, ca fii ai lui Dumnezeu pot servi în templul Său

25. La întrebare, referitor la „turma mare”: „Aceștia, cari sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? și de unde au venit?” Răspunsul zice: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei se-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului (Cristos Isus). Pentru această stau ei înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu, și L slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vre-o altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Pastorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apoc 7:13—16).

26. Căința și întoarcerea „fiului pierdut” la casa părintească și în serviciu a necesitat serbare și ca nutremânt principal a fost tăiat juncul. Prin aceasta nu este simbolicat iertarea de răscumpărare a lui Cristos Isus. Aceasta serbare de veselie arată serbarea spirituală, ce Dumnezeu acum la „timpul sfârșitului” pregătește pentru clasa „fiului pierdut”; din mâncăr

vărtoase și nu numai din „laptele Cuvântului”. Lucrul forțat și timpul bogat în încercări cer nutremânt de așa fel, care este mai nutritor, mai întăritor mai timpurlu, decât acel care este mai ușor de mistuit, lichid, pentru ceice sunt încă numai prunci în Cuvânt. (1 Petru 2:2; Evrei 5:13, 14). Este nevoie de nutremântul împărăției care se referă la justifierea numelui lui Dumnezeu și la rezolvarea chestiunii vechi de discuție referitor la stăpânirea universală. Acesta este ospățul de bucurie descris în Isaia 25:6: „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, piine de măduvă, de vinuri vechi și limpezițe”. Ce deosebire este între această petrecere și foamea care bântuie în țisa „creștinătate”.

27. Aceasta veselie de ospăț, de tață, cu următoarele cuvinte a fost motivată: „Căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”. Membrii clasei „fiului pierdut” au fost adanc îngropați în pulberea lumii „morți în păcate”; și le este ocazie de mare bucurie când acești acufundați auz vestea lui Dumnezeu, deodată se regădesc și se ridică pentru serviciul Său, din nou se regăsesc pe ei înșiși, și prin urmare Pastorul cel Bun îi caută și îi aduce în turma Sa. Eii Sionului rămășițe, nu de mult a avut o asemănătoare experiență după ce Domnul a venit în templul Său. Despre aceasta este scris: „Trezește-te, trezește-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime cetate slantă! Căci nu va mai intra în tine nici un om nelăsat. Imprejur, sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te, și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Deslegă-ți legăturile dela gât, liică, roabă a Sionului! „Treziiți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață”. (Isaia 52:1, 2; 26:19). Rămășița în anul 1919 a fost restabilită. Restabilirea clasei „fiului pierdut” cu ani mai târziu a dat din nou motiv pentru bucurie.

29. În parabolă tatăl și servii lui credincioși s'au veselit, acei care au adus haina cea mai frumoasă, inelul și pantofii pentru împodobirea fiului și au tăiat juncul gras pentru ospăț pentru ospătarea „fiului pierdut” reintors la casa părintească. Isus cu puțin înaintea parabolei a zis: „Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos, ca se pocăiește. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care să pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care n'au nevoie de pocăință”. (Luca 15:10, 7). Ospățul deci Iehova a trebuit să-l pregătească, reprezentând prin Regele Cristos Isus, care este în templu din 1918; și toți îngerii sfinți ai Lui cari sunt cu El când stă pe tronul Său în templu (Matei 25:31); mai departe „corpul împărăției” a lui Cristos înviați, care au

fost înviați după venirea Sa în timpul din moarte (1 Tesal. 4:14-16) și ca adaus la aceștia rămășița credincioasă a membrilor corpului. Aceștia de fapt încă sunt pe pământ însă „Dumnezeu i-a reînviat și i-a așezat cu El împreună în ceruri prin Cristos Isus”. (Efezeni 2:4-6. Aceasta rămășiță constituie pe pământ pe „servul înțelept și credincios” sub Capul Cristos Isus; și ca servul Său este întredăruit „Societatea de Biblie și Tractate Turzul de veghere” ca reprezentant și serv legitim, pentru ducerea lucrului de mărturie după principiile teocratice. Matei 24:45-47.

Cine poate protesta contra ?

30. Cum ar putea fi cineva contra dintre cei consacrați, dacă Dumnezeu vrea să-și erodeze mila față de „fiul pierdut”? Totuși sunt care obiectează contrar! „Fiul cel mare era la cior. Când a venit și s'a apropiat de casă, a zărit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robii (servi), și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine. (Lucă 15:25-27). Aici apare fiul cel mare în parabolă, ca să îndemne la răspuns pe lerisei cărturari sau alte persoane de acest fel, dar nu ca să-i simbolizeze. El a fost moștenitorul tatălui său și partea rămasă din avere tot lui i-s'a revenit, pentru că fiul mai mic a risipit partea lui primită mai de vreme. Fiul mai mare nu a fost lenaș ci s'aruncios a servit pe tatăl său pe câmp și întrucât fiul mai mic nu s'a mai văzut, el ca singurul moștenitor al averii tatălui său, a înclinat foarte mult a se cugeta la moștenire. Fără îndoială la aceasta s'a simțit a se dovedi demn. La fratele sau risipitor deloc nu s'a cugetat, nu l-a mai privit pentru care ar mai trebui să-și bată capu. El nu prea a așteptat o revedere cu fratele lui mai mic înainte de moartea tatălui, și a intrării lui în posesiunea moștenirii.

31. Reinvierea fiului cel mic l-a surprins pe cel mai mare. Tatăl său l-a primit pe fiul risipitor, făcându-i iarăși și rău lui o primire de sărbătoare, la care și servii duși de spiriul serbării a săpânului lor cântând și dansând au luat parte. Fiul mai mare venind din serviciu, de pe câmp, a observat marea veselie și a întrebat pe unul dintre servi că ce înseamnă aceasta. Servul cunoscând cauza serbării i-a explicat.

32. Înlocuirea fiului cel mic l-a surprins de la venirea Domnului în templu în 1918. Cei care erau gata pentru moștenirea împărăției cerești cu s'aruncios crescândă au săvârșit serviciul Părintelui Cereș pe câmpul de luptă pentru binele intereselor împărăției. Recuș am amintit mai sus, în acel timp încă nu a fost înțeles clar strângerea oamenilor de bine dintre toate națiunile ca clasă pământească înaintea

Armagedonului. După părerea lor prima datorie a consacraților lui Iehova constă din aceea ca să adune pe membrii rămășiței a corpului lui Cristos precum și membrii „turmei mari” care după presupunerea lor va fi o clasă inferioară. Aceasta a fost concepția lor înțesebi până în 1931. În acest or a fost arătată pentru prima dată din Scriptură că pe acei pe care Dumnezeu prin clasa servului Său (bărului îmbrăcat în haine de in cu călmară la brâu) i-a găsit, au avut datoria de a-i sigila pe frunte pentru a fi salvați de nimicirea Armagedonului, alcătuind clase pământească a „celorlalte oi” ale Domnului. (Ezechiel 9). Crezul greșit că turma mare răcută de spiriul mai puțin credincios, după așteptările lor că încușând va scăpa din organizațiile religioase, le-a cauzat mare neliniștite. Aceasta a irezit presupunerii false ademenind a urma cale necotrivită aoperind în parte dinaintea ochilor minții noastre ceea ce într'adevăr trebuie să facem și ceea ce deja este în lucrare.

33. Așa au fost persoane care timp îndelungat au stat în serviciul lui Dumnezeu și au ținut țere, la aceea că activitatea lor exclusiv este aceea ca să aduce, să mângăie și să sprijinească pe consacrații care au sperauă la moștenirea cerească. Cugetul străngerii și instruirii clasei pământești a „altor oi” a fost veclar înaintea lor refuzându-l că având loc numai după Armagedon după ce clasa spirituală a intrat pe porțile cerului în moștenirea cerească. Iehova Dumnezeu însă a început să facă pregătiri pentru „ospățul din mănăcări gras” pentru popoare, reținând seamă de faptul că urii consacrați mai încel au putut înțelece acest punct. Dumnezeu n'are nevoie să întrebe pe servii Săi consacrați, să-i învețe sau să i asculte în contrazicerile lor înainte de a începe realizarea scopurilor Sale mărinimoase. El procedează conform voinței Sale.

34. Așadar Iehova Dumnezeu în 1935 învederat a recunoscut „turma mare” ca fii ai Săi pământești, descoperind că aceasta mulțime supraviețuitoare a Armagedonului va fi o clasă pământească, primind viața vecinică pământească sub împărăția cerească. Domnul afară de aceasta a mai descoperit că aceștia în timpul îndurării, după scurtarea marelui necaz, vor ieși din organizația lui Satan și acum sunt datorii a-L servi ziua și noaptea în templu. Deatunci a început bucuria și veselia cu privire la „fiul pierdut” și începând deatunci au fost descoperite mai multe lucruri referitor la această clasă pământească, mai mult ca la orice și care vor primi viață vecinică pe pământ. Membrii clasei „fiului mai mare” care cu greu s'au putut desbăra de cugetele vechi nepotrivite fiind nevoiți să se intereseze de servii vicioși ai lui Dumnezeu, înțesebi din scrierile „Turnului de

vechere" rămășița credincioasă a Tatălui pentru ce se bucură atât de mult.

35. Mai departe parabola așa vorbește despre „fiul mai mare”: „El s'a întărit de mânie și nu voia să intre în casă. Sălaj său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el drept răspuns a zis tatălui său: „Lăsa-mă să slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate l-ai lăsat vițelul cel îngreșat”. (Luca 15:38-50) Fiul mai mare s'a simțit îndreptățit pentru mânie de a nu intra și a se alătura de cei ce se veseleau. Când părintele a ieșit și l-a rugat să intre și să ia parte la bucuri, el a căutat să justifice mânia și cauza pentru care nu a intrat. A amiglit tatălui său că el după atâția ani de serviciu n'a primit nici măcar un ied nici pomenire de un junc gras, pe care să-l taie, să-l pregătească și să-l întrebuițeze pentru ospaț de veselie — nu cu femei lumești destrăbălate necurate ci cu prieteni. Acum însă a venit fratele său — „acest fiu al tău”, precum a zis, nu „fratele meu” — ca vizitator dintr'ă țară păgână, unde a risipit averea tatălui său cu femei destrăbălate și așa-l serbează cum pe fiul credincios rămas acasă lucrând, niciodată nu l-a serbat. N'a putut înțelege atitudinea și procedura tatălui său.

36. Așa sau gândit unii dintre cei născuți de spirit care erau aspiranți a-i împărăției. Aceștia și-au dat prea mare importanță sau clasei spirituale cu care au conviețuit, trecând cu vederea trăsăturile hotărârilor deacum a Părintelui ceresc pline de îndurare. Ei nu recunosc că serbarea de veselie pentru revenirea clasei „fiului pierdut” nu înseamnă preamărirea și înălțarea acestei clase, ca și când aceștia ar sta mai presus de fiii născuți de spirit a lui Dumnezeu sau ar fi mai importanți; ci este chemată a mări mila plină de iubire a lui Iehova. Această serbare de bucurie servește cauzelor justifiării numelui Iehova, pentru că readucerea „altor oi” dovedește precum că, cuvântul profetic a lui Dumnezeu este adevărat. Această dovedește pe Salan de mincinos, care s'a mândrit cu aceea că pe toți oamenii îi va abate din fața lui Dumnezeu, împiedecându-i ca cineva să caute să stea și să rămână în curățenie de partea lui Dumnezeu îndocosebi în timpul când Salan aduce multe suferințe și necazuri pe pământ. Care fiu consacrat a lui Dumnezeu ar putea face alceve decât a se bucura de o astfel de serbare, chiar dacă nu este vorba de o clasă spirituală ci de o clasă care nu are speranță pământească?

37. Fiul mai mare în punctul critic al parabolei este a semeția lui Iov, pe care Domnul l-a muscat

deoarece prea mult s'a ocupat cu suferințele și justifierea sa ne având încăjunos grija justifiării numelui lui Iehova. (Iov 31:1-3; 38:1, 2; 40:1-6; 42:1-3). Că Dumnezeu a lăsat să fie atât de mult scris în Biblie despre „celelalte oi” și acum (nu după Armagedon) lasă să se împlinescă toate acestea, nicidecum nu arată că clasa „fiului pierdut” ar fi mai apreciată, sau neglijierea aceluia care mulți ani de-a rândul au servit credincioși lui Dumnezeu. „fiul mai mare” clasa celor născuți de spirit deasemenea se poate bucura împreună la serbare, eliberându-se astfel de orice egoism sau interese personale. Trebuie să se gândească la aceea că nu sunt singuri pe care Dumnezeu îi iubește sau față de care-și arată mila nu numai ei iau parte la serviciul Său și la justifierea numelui Său. Aceasta este serbarea Tatălui și „fiului mai mare” are privilegiul ca după cei mulți ani de serviciu ca o parte a răsplătirei să se poată bucura împreună la aceasta serbare. Faptul că binecuvântările din promisiunile lui Abraham — în seminția cărui vor fi binecuvântate toate națiunile pământului — încep a fi extinse și asupra „celorlalte oi” este un nou motiv pentru bucurie care este exprimarea neegoistă a milei și bunăfăcii.

38. În felul acesta Tatăl a stăruit ca fiul să cunoască ce este potrivit să cugete și să facă. „El a zis: fiule, tu în totdeauna ești împreună cu mine și toate ale mele, ale tale sunt. Trebuie să ne veselim și să ne bucurăm că fratele tău era mort și a înviat, era pierdut și s'a aflat.” (Luca 15:31-32). Isus după aceste cuvinte a părintelui în mod simplu a întrerupt parabola fără a arăta că fiul mai mare după muștrarea ce a primit-o a intrat cu tatăl său la serbare sau nu? Dece? Pentru că motivarea, rugămintea sau explicația atât de stăruitoare a tatălui să rămână în mod deajuns impresionant în memoria aceluia căror eslași le este mai greu a lua atitudinea potrivită cu privire la strângerea „celorlalte oi” ale Domnului. Isus cu aceasta a încheiat parabola lăsând pe fiecare ca singur să hotărască ce are de făcut. Sau de ascultare chemării Tatălui și intră, sau se codeste a se bucura de adevăr și a iniinde masa și „celorlalte oi” luând parte astfel la strângerea „celorlalte oi” sub Cristos.

39. Tatăl „fiului risipitor” n'a procedat în mod nedrept cu fiul mai mare ci și-a exercitat numai dreptul asupra unui lucru, care-i aparținea și de care lăsa discuție a dispus. Isus aceasta a explicat-o foarte bine în parabola cu lucrătorii viși. Această parabolă arată îndocosebi strângerea părții mai noi și linere a rămășiței lui Dumnezeu preumprită prin Rui și Estera, care dela 1900 a fost chemată să poarte roadele împărăției. Aceia care au stat mai dinainte în serviciul Său probabil că l-i s'a părut nedrept proce-

șura Domnului sau a organizației Sale văzute, când fiecare lucrător în vie a primit „denarul” sau „numele nou”, indiferent de timpul lucrat, chiar și aceia care în ultima oră, adică în anul precedent a descoperirii „ numelui nou” au intrat în lucrul de mărturie. Unii au protestat împotriva aceea că și cei tineri cât și cei bătrâni (vechi) să fie la fel considerați și să primească posturi în serviciu, fără a avea importanță timpul ci în primul rând mai important este credințioșia, îndemnarea și devotamentul sincer. Stăpânul a zis protestatorilor din parabolă: „Prietino ție nu-ți fac nici-o nedeptate; nu te-ai locmit cu mine cu un cénariu? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și ăcestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu? Ori este ochiul tău rău fiindcă eu sunt bun” (Matei 20:13-15).

40. Acei care au lucrat mai mult de o oră „au suportat greul și zădul zilei”. Ei au primit denarul după cum s’au înlocmit; despăgubirea ce a dat stăpânul acelor care au intrat mai târziu în serviciul viei a fost numai din îndurare, în ceace ei nu au nimic de hotărât. Dacă unii murmurători au stat și pe mai departe supărați pentru primirea denarului nevrând să lucreze, sau exclus sinceri din serviciul viei. Iosă dacă după mustrarea stăpânului și au schimbat păreriile apreciind îndurarea față de ceilalți, bucurându-se că și alți lucrători au urmat conform aceleiași locmeli, atunci în înțeles și spirit potrivit întrebuințează denarul lor, cu bucurie rămân în serviciul plin de har a stăpânului. Parabola împlinindu se în zilele noastre permite tuturor să înțeleagă Cuvântul Domnului în acest lucru după propria lui plăcere și să-și aleagă calea care o vrea.

41. Ar fi nepotrivit a deduce că parabola despre fiul pierdut ar exclude pentru totdeauna pe „fiul mai mare” ca și când niciodată nu ar fi intrat la serbare. De și Isus în acel timp a spus parabola pentru a mustră pe cărturarii și fariseii murmurători totuși au fost în primul rând scrise pentru zilele noastre. Unii dintre farisei ca și Saul din Tars precum și alți cărturari cari mai înainte s’au opus, mai târziu împreună cu vameșii și pocăiții au stat pe partea lui Isus. (Faple 6:7; Ioan 12:49; Faple: 26:4, 5, 10). Să ne amintim de faptul că fiul mai mare a fost singurul moștenitor al averii tatălui său. Deși fiul mai mic a revenit la tatăl, n’a putut prelinde nimic din moștenirea celui mai mare nici n’a putut lua nimic în posesiunea sa. Totuși s’a putut împărtași din harul părintelui ca fiu, putându-l servi în armonie cu fratele său.

42. Dacă cineva e „mânios” și asemenea fiului mai mare se simte neapreciat, înjosit sau desconsiderat, acum serios să se cerceteze și să se gândească la chemarea Părintelui intrând la serbare ca șervii cre-

dincioși al Domnului. (Apoc. 7:11, 19) Să se poarte asemenea lui Iosif după cum s’a purtat el cu frații săi. (1 Moise 45:1-15) Să fie asemenea lui Isus care a spus: „Cine m’a văzut pe mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9), s’a bucurat că pe vameși și pe păcătoși care au fost gata de pocăință să i primească și să pască cu ei împreună promisiunile adevărilor cerești. Părintele, Iehova Dumnezeu a zis: „Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare zice Domnul Dumnezeu. Înlocurește dar la Dumnezeu și veți trăi!” Domnul nu se bucură de moartea „celorlalte oi” în Armaghedon. Doșința lui este ca acum Păstorul bun să-i străngă în cămara de siguranță și sculare, înaintea necazului final. (Ezechiel 18:32). Promisiunile referitoare la moștenirea cerească a rămășiței spirituale — deși nu sunt tratate în mod excepțional aici — rămân neclintite care nu vor fi zădărnice din cauza bunălății și harului din care se vor împărtași în zilele noastre „celelalte oi” pentru mântuirea lor. Împrejurările cer milă din partea acelor care și ei s’au împărtașit din milă lui Dumnezeu (Matei 5:7) De la ei se cere față de „alte oi” mărinimie, iubire frățească și bucurie de așa fel încât să ne uităm de noi înșine la justificarea numelui și cuvântului lui Iehova, „Bucuria lui Iehova este puterea voastră”. (Nehemia 8:10)

43. Este potrivit și plăcut lui Dumnezeu dacă ne bucurăm la realizarea hotărârilor lui Dumnezeu referitoare la „oile celelalte” împrăștiate, în privința clasei „fiului pierdut”, Cei care aparțin acestei clase încă nu s’au întors toți la Tatăl, la izvorul vieții vecinice prin Cristos Isus. Unii încă păzesc porcii dar după războiu și aceștia se vor reînfoarce. Atunci și aceștia se vor scula și se vor duce la Tatăl, se vor consacra Lui înainte de-a se termina mărea foamele a „creștinătății” înaintea Armaghedonului. Acel care servește în mod desinteresat pe Cel Prea Înalt și lasă ca în mod milostiv El să-i judece pe ce-i ce-L caută, aceștia imită pe Dumnezeu și pe Fiul, Isus Cristos, salutând cu bucurie înlocuirea clasei fiului risipitor. Aceștia alcargă înaintea acestora cu solia de mântuire a lui Dumnezeu! Cu veselie să împărtășesc din serbarea pe care Dumnezeu a pregătit-o „celorlalte oi” care se apropie și se bucură că aceștia sunt în casa Tatălui încă înaintea izbucnirii Armaghedonului. Rămășița și oile celelalte înlocurește împreună se, desfătează din bunăitatea lui Dumnezeu în templul. Cu iubirea nestrămutată care a fost între David și Ionathan șervesc ei umăr la umăr pe Părintele ceresc și pe Segele Cristos Isus vestind evanghelia împărăției tuturor neamurilor spre mărturie până va veni slârșitul.

Întrebări

1. Față de cine arată Iehova mila și față de omeneție cum a arătat mila Sa din anul 1914?
2. Cum au fost prescurtate zilele necazului? Când va relua Iehova activitatea Sa de luptă și de ce nu-L pot critica pe El nici rămășița și nici alții pentru îndurarea Sa?
3. Cristos Isus față de cine a arătat milă fără a ține seama la critică? Cu cine poate fi asemănat fiul pierdut înfometat care a păzit porcii?
4. Pe cine semnifică „porcii”?
5. Clasa antipatică decă nu să poartă mai bine ca fiul pierdut care a păzit porcii, ducând lipsă de ajutorul prietenilor lui de mai înainte?
6. Încât se aseamăna această clasă cu săracul Lazăr? Cine este vinovat pentru starea ei nenorocită și la ce se silește acesta?
7. Ce vești a auzit risipitorul despre casa tatălui său și ce situație i-a arătat dacă se răsăndește?
8. Ce l-i trezește și la calea potrivită pe clasa „fiului pierdut”?
9. După aceea la ce se hotărăște această clasă? Ce recunoaște despre sine și la ce se silește?
10. De ce se poate vindeca căința și tristețea lor și nu este de răspins?
11. Ce face după aceea „fiul pierdut” și ce primire l-i așteaptă când se apropie la locul destinat?
12. Ce face clasa fiului pierdut și ce hotărăște cu privire la viitor?
13. Care este avertizarea zguduitoare care o va lua în considerare și în ce mod vor fi treziți mulți dintre aceia la viața vecinică, care dorm în țărână?
14. Care profecție a lui Mica se va împlini prin aceasta?
15. Cum a fost descoperit în 1920-23 că Tatăl a privit în jur și din departe l-au văzut?
16. Ce descoperiri următoare a arătat în anul 1931 și 1932 ca Tatăl a privit în jur după ei?
17. Ce au făcut areștii oameni de bine după anul 1931 încerc? Pe cine am recunoscut noi prin ei după Scriptură și profetul Isaia cu ce l-i aseamănă?
18. Din 1918 în ce mod S-a grăbit Tatăl ceresc casa exercițiului îndurare față de clasa „fiului pierdut” și prin ce a fost acest lucru din 1933 mai efectiv întâptuit?
19. Ce ține fiul după aceea tatălui său și ce spirit manifesta prin aceea?
20. Ce semnifică recunoașterea fiului cu referire la clasa antipatică și cum a fost aceasta arătat în 1934 când aceasta călă este de motivat? a) Cum a fost aceasta preumbră în timpul lui Iosif în Egipt?
21. Ce fel de convenție este consacrată clasei „fiului pierdut”?
22. Ce poruncă le-a dat tatăl servilor săi cu referire la fiul pierdut și ce arată aceste porunci în privința lui în casă?
23. Ce a arătat demarcarea învedereat a fiului reintors de tatăl?
24. Iehova Dumnezeu prin acest fapt ce a arătat față de clasa risipitoare și în legătură cu aceasta ce a semnalat haina lungă, jnelul și pantofii?
25. În apocalips Capitoul 7 cum este descrisă această clasă îmbrăcată în haine albe?
26. Ce semnifică ospățul cu juncul cel gras? Și cum a fost aceasta profetată de profetul Isaia?
27. Prin ce a motivat părintele această petrecere veselă? Și ce motive asemănătoare au acuzat pentru bucurie casnicii cereștii ai tatălui?
28. Când sa început această veselie? Și când s'a ajuns punctul culminant și pentru ce?
29. Cine a fost vesel în parabolă și cine se bucură în împlinirea parabolei pentru întoarcerea clasei fiului risipitor?
30. Ce a făcut fiul cel mare când s'a apropiat de veselie de serbare? Semnifică oare el pe fariseii și cărturații? Sau de ce apare el aici în parabolă?
31. Dece la surprins pe fiul cel mare veselie și de ce l-a trebuit explicație?
32. De ce nu au așteptat așa ceva mai deosebi înaintea anului 1931?
33. Așadar după părerea unora ce a fost scopul principal de acum și ce pregătiri a făcut Iehova Dumnezeu și pentru ce?
34. Cu ce tel de descoperiri a luat începere veselie în anul 1935 cu privire la „fiul pierdut” și la cine și pentru ce a trebuit să se intereseze unii membrii din clasa „fiului mai mare”?
35. Dece s'a dus oară tatăl și ce l-a zis fiul mai mare? Dece s'a simțit ca să se justifice și ca să găsească motive a critica pe tatăl?
36. Dece ocupă acum asemenea poziție unii născuți de spirit și ce neglijează, a recunoaște referitor la cauza și importanța serbarei!
37. Dece este în asemănarea lui Iov în acest punct fiul mai mare, pe care Demnul la muștrat și aceasta serbare de ce nu este azi semnul a aprecierii mai multe, ci că este înaintea lui Dumnezeu în așa mod la loc?
38. Cum a stăruit tatăl pe fiul cel mare și Isus de ce a întrerupt parabola cu chemarea tatălui?
39. Dece nu a făcut tatăl nedreptățe cu fiul mai mare prin aceea că a pregătit ospăți și Isus mai departe cum a descris aceasta dreplate în parabola cu lucrătorii din vie?
40. Ce a fost urmarea dacă lucrătorii au continuat în murmurare și nu au lucrat din cauza despăgubirii? Dar ce ar fi urmat dacă după muștrarea slăbănuii se-ar fi schimbat părțile?
41. Dece este nelămurit a susține că fiul mare din parabolă cu fiul pierdut a fost pus la o parte pe vecie și că ar semnifica o clasă spirituală exclusă din moștenire?
42. a) Dacă cineva din clasa „fiului mai mare” nutrește „rănie” din cauza serbării, acuză procedură ar trebui să-l imileze? b) Ce rămâne sigur pentru rămășița credincioasă indiferent de aceasta „serbare” și ce fel de însușiri cer împrejurările să fie acum exercitate?
43. Deci ce este la loc a face, dacă vrem a plăcea lui Dumnezeu și cum poate fiecare a arăta aceasta în împlinirea pe mai departe a întoarcerii fiului risipitor?

Ce corp va fi înviat?

(de J. F. RUTHERFORD)

Un așa numit preot „ortodox” dacă va fi întrebat cu privire la aceasta va răspunde: „Când survine moartea sufletul care este nemuritor, părăsește corpul și se întoarce la Dumnezeu și corpul este pus în groapă. Când va răsună trâmbița învierii sufletul va fi adus înapoi și va fi înviat acelaș corp pe care l-a avut acest suflet; sufletul și trupul vor fi atunci iarăși împreunate”. O astfel de învățătură se contrazice firesc cu Sfânta Scriptură atât de mult încât nici nu este vrednică să ne ocupăm de ea. Totuși mulți au crezut în această teorie fără să ție seamă cât este ea de absurdă și nebiblică.

Când apostolul inspirat Pavel a discutat altele: „Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voințește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei”. (Corinteni 15:38). În versetul 44 el adaugă: „Este sămănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc este și un trup duhovnicesc”.

Conform definiției biblice a noțiunii „suflet”, a cărei creație este descrisă în 1 Moise 2:7, niciun suflet nu poate exista fără un corp. La om a fost făcut mai întâi din elementele pământului un corp de carne în care a fost suflat apoi suflarea de viață și prin această legătură a luat existență o creatură mișcătoare, simțitoare sau un „suflet”. Acest suflet a avut ca toate celelalte suflete omenești o voință, minte, inimă și un organism sau corp. Fără corp un suflet nu poate exista tot așa cum nu poate exista fără suflare de viață. Prin urmare când un om moare, atunci sufletul este acela care moare. Așa dar nu există un suflet pentru care s'ar putea învia un corp. Când sufletul sau creatura se va învia, atunci acest înviat trebuie să se compună dintr'o voință, minte, inimă și corp, iar suflarea de viață face să intre în funcțiune organele corpului. Dar nu ar fi potrivit de a zice că sufletul sau creatura este adusă în existență și primește un corp. Prin cuvântul inspirat al lui Dumnezeu știm noi absolut sigur că morții sunt morți, fără cunoștință și știinși cu totul din existență până la timpul hotărât de Dumnezeu de a-i trezi la înviere. Despre moarte noi vorbim ca despre „somn” deoarece este scopul lui Dumnezeu de a învia morții cari sunt în morminte.

Primul care a fost înviat din morți a fost Isus Christos. (Coloșeni 1:18) „Christosul” se compune din Isus, capul și biserica care este „trupul său” și care la cele din urmă va consta din 144000 de membri. (Vezi Apocalips 7:4 și 14:1-5) Nu este ceva neobișnuit ca Sfânta Scriptură se referă la Christos ca totalitate sau ca unul, o unitate despre care Isus a vorbit în

înțelegerea sa cu puțin timp înainte de moartea sa (Ioan 17:21) Că acest cuget l-a avut apostolul Pavel în minte este arătat clar prin cuvintele sale când vorbește de toți creștinii unși ca de „un trup” și înțelege prin aceasta „Christosul”. (Vezi 1 Corinteni 10:17; Efeseni 4:4, 25)

Care întrebare stă spre decideră în întreg capitolul al 15-lea din întâia sa epistolă către Corinteni? Această întrebare sună: Fost-a Isus înviat din morți? Satan lucrând prin reprezentanții săi vizibili de pe pământ a încercat să facă să dispară toate dovezile despre învierea lui Isus Christos. Dar către preoții evreești și de către alți preoți au fost mituiți martori ca să mintă cu privire la învierea sa. Fără să știe că Satan a întrebuițat orice mijloc ce se poate închipui ca să nimicească credința oamenilor în învierea lui Christos. (Vezi Matei 26:63-65; 28:11-15) O studiere a întregului capitol (1 Corinteni 15) scoate în evidență următoarele puncte principale: 1) că învierea lui Christos este întrebarea cea mai importantă ce trebuie decisă; 2) că în această înviere împreună cu capul Christosului sunt cuprinși și membrii corpului său și că aceștia toți sunt unși; și că 3) în versetul 44 și în alte locuri din acelaș capitol cu cuvântul „este” nu sunt arătate sufletul, creatura nouă, eu, caracterul sau identitatea și nu se referă la o persoană singură, ci acest „este” se referă la „Christosul”, unșul lui Dumnezeu; căci „Christos” înseamnă „unș”.

În versetele 35 până la 38 apostolul argumentează pe scurt după cum urmează: După cum v'am arătat Christos a fost înviat din moarte și de acest fapt important atârână învierea tuturor celorlalți. Dar împotriva adevărului despre înviere sunt puse câteva întrebări cari te încurcă. Unii din aceia cari tăgăduesc învierea vor spune: Cum pot fi înviați cei morți? Cu ce corp se întorc ei? Astfel de întrebări sunt năchibzuite. Eu vreau să ilustrez chestiunea: Când voi sămănați un grăunte numai atunci iese din el viață dacă grăuntele moare mai întâi. Dacă sămănați grău firul de grău moare și iese la iveală un corp sau trup. Nu acelaș corp sau acelaș grău iese la iveală pe care l-ați pus în pământ. Dumnezeu a pregătit un corp și el va pregăti fiecărei semințe după felul său un corp. Dacă este vorba de sămăntă de grău, atunci va ieși un corp de felul acesta; dacă este vorba de alte semințe, atunci vine un corp corespunzător.

În versetele 39 până la 41 argumentul sună după cum urmează: Spre ilustrare mai departe: nu orice trup este la fel cu altul. Există trupul oamenilor, a

dobitoacelor, a păsărilor și a peștilor, și fiecare din acestea este altfel. Corpurile sau trupurile nu sunt aceleași. Dacă priviți în sus, atunci vedeți corpuri pământestii. Ele se deosebesc unul de altul în mărime. Tot așa va fi și la înviere; vor fi unele trupuri ceresii și unele pământestii, și ele se vor deosebi în strălucire.

În versetele 42 până la 44 argumentul sună în substanță după cum urmează: Acum vă scriu vouă creștinilor cu privire la învierea lui Christos care este săgăduita de potrivnicii noștri. Învierea sa este înțelegerea cea mai importantă; căci fără învierea sa orice altă înviere este cu neputință. În această agitație v'am arătat că deși Christosul se compune din mulți membri toți ei formează un corp; Christosul este unul. Prin unul și același duh noi creștinii suntem botezați toți într'un singur trup. (1 Corinteni 12:13-17). Trupul lui Christos care se compune din „mădularile deosebite” pe acest pământ, este un corp muritor; un corp al înșosirii. El este slab și nu este demn de cinste în ochii oamenilor. Când Christos-Isus, capul Christosului a mers în moarte a fost închinat de oameni și toți membrii corpului lui Christos trebuie să urmeze același curs.

Cu privire la învierea Christosului de a aceea vă spun eu: „Este (Christosul) sămănat în putrezire și înviază în neputrezire; este (Christosul) sămănat în ocară și înviază în slavă; este (Christosul) sămănat în neputință, și înviază în putere. Este (Christosul) sămănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. (Verselele 42 până la 44) Christosul pe pământ, dus de Dumnezeu este un corp al înșosirii, un corp natural. În înviere este un corp spiritual de slavă și cinste. „Christos” înseamnă „unsul” lui Dumnezeu. Ungerea cu spiritul să se face pe pământ; în acest timp corpul este natural sau omenească. Este sămănat în moarte și după aceea urmează dela Dumnezeu învierea din moarte cu care ocaziune Dumnezeu dă un corp cum îi place.

În versetele 45 până la 50 se argumentează pe scurt după cum urmează: După cum știți stă scris în Sfânta Scriptură că Adam, primul om care a trebuit să dea neamului omenească viață a fost făcut un „suflet viu”. Crearea acestui suflet sau acestei persoane sau creaturi s'a făcut în felul că din elementele pământului a fost format corpul și suflarea de viață a fost suflată în el. Acest suflet omenească a pierit din cauza păcatului. Ultimul Adam, Christosul este un spirit dător de viață când va fi complect în înviere și el va da celor ascultători din neamul omenească viață. Sub întreg cerul nu există altă posibilitate pentru oameni de a câștiga viață numai prin Christos-Isus. (Ioan: 10:10). Nu cel spiritual a fost făcut mai întâi, ci cel natural; după aceea vine spiritul. Christos trebuie să moară ca un corp natural

și să fie înviațat din moarte ca un corp spiritual pentru că așa vrea scopul lui Dumnezeu. Aceia care sunt decorați acum lui Dumnezeu și se află în Christos sunt oameni. Natura noastră omenească este animalică, trupul nostru este animalic și noi suntem membri ai corpului lui Christos și ne aflăm în înșosire. În asemănarea lui Christos-Isus trebuie să cădem în moarte, așa cum a murit el și apoi la înviere vom purta chipul celui ceresc.

Presupunând că unul care a auzit atunci argumentarea lui Pavel, ar fi zis: „Pavei, pot să pun o întrebare? Tu ai explicat „este” sămănat în putrezire, și acest „este” înseamnă Christos; avut-a Isus Christos un trup supus putrezirii? Nu a fost scris despre el că trupul său nu a văzut putrezirea? (Psalm: 16:9, 10).

La aceeași apostolul ar fi răspuns: Bine înțeleg că stă scris cu privire la Domnul Isus că trupul său literal nu a văzut putrezirea. Dar întrucât trupul acesta a fost materialic, el ar fi putrezit dacă Iehova, Tatăl nostru nu ar fi făcut o minune prin faptul că din motive bune și în felul său bun a prefăcut acest corp în praful pentru că acest corp să nu vadă putrezirea. Fiecare membru al trupului lui Christos, al bisericii este imperfect; de aceea trebuie să mergă în moarte ca un trup supus putrezirii; și în învierea Dumnezeu înviază pe Christos nesupus putrezirii. După cum v'am spus ca trup nu vine sămănta pe care o sămăntă, ci Dumnezeu dă acestei sămănte un trup corespunzător felului său. Christosul este sămănta săgăduitei, sămănta pe care Dumnezeu a săgăduit-o lui Avraam. (Galateni 3:16). Această sămăntă este sămănată ca trup natural și lui Dumnezeu îi place să îi dea în înviere un corp spiritual. Vă asigur acum fraților, că carnea și sângele nu pot împărtăși împărăția lui Dumnezeu și un corp supus putrezirii nu poate fi în împărăția lui Dumnezeu. (1 Corinteni 15:50).

În versetele 51 până la 55 se argumentează după cum urmează: Acum vă voi descoperi o taină cu privire la înviere. Membrii credincioși ai trupului lui Christos cari merg în moarte înainte de venirea sa a doua ce a fost săgăduită, vor fi șterși din existență până la venirea Domnului; și în ziua aceea ei îi va învia. Unii membri ai trupului însă cari rămân pe pământ până la timpul venirii sale, nu vor dormi în moarte, ci la moarte vor fi schimbați într-o clipă dintr'un corp natural într'un corp spiritual. Această se va întâmpla într-o clipă pentru că toți membrii trupului lui Christos trebuie schimbați dela natural în spiritual ca să aparțină Christosului. Trupul supus putrezirii care rămâne de pețea aceasta a perdede morții, trebuie să îmbrace neputrezirea; cel muritor trebuie să îmbrace nemurirea. Când are loc această schimbare dela putrezitor la neputrezitor și acest

— Va urma —